



Un dia indeterminat del mes d'agost de 1962. Si fa no fa, el món mantenia les característiques de tres anys abans i, per tant, vivia dividit entre capitalistes, comunistes i nous estats, majoritàriament pobres i del Sud. Les relacions entre els uns i els altres no eren fàcils i fins i tot va semblar que les tensions internacionals abocarien el planeta a l'abisme més fosc i profund, sobretot quan, a la tardor, el conflicte nuclear entre els Estats Units i Rússia era imminent. Però encara no era el moment de l'apocalipsi atòmic i no tot es movia al voltant de la destrucció. El mes de maig d'aquell mateix any, el Papa Joan XXIII havia donat a conèixer la seva encíclica *Mater et magistra*, la qual renovava la doctrina social de l'Església, definia la posició dels cristians davant els reptes del món i propugnava la col·laboració entre els països desenvolupats i els que estaven en camí de ser-ho algun dia. I a l'octubre, el conegut popularment com a «Papa Bo» havia inaugurat les primeres sessions del Concili Vaticà II, un intent formidable de renovació del món catòlic.

A Barcelona, el senyor Josep Maria Vilaseca i Marcet, un prestigiós advocat, i la seva esposa Maria Teresa Roca i Formosa, van comprendre el missatge renovador de la *Mater et magistra* com una revelació. Amb el suport d'una colla de capellans joves –mossèn Joan Alemany o mossèn Joan Jarque–, Vilaseca es va involucrar en múltiples projectes que pretenien millorar l'organització de col·lectius que coneixia prou bé, com l'Escola Betània, on hi duia les seves filles. Ja feia temps que algunes famílies de Betània i de Patmos pensaven que calia transformar aquelles institucions en un projecte més coral i obert per tal de solucionar els problemes d'espai que tenien els dos centres, millorar-ne l'organització interna i transcendir la simple propietat privada individual. La solució proposada fou la constitució d'una societat civil. Després de moltes reunions i d'una infinitat de converses, un dia indeterminat del mes d'agost de 1962 les

(...) calia transformar aquelles institucions en un projecte més coral i obert (...)



propietàries de Betània i els propietaris de Patmos van acceptar la creació de la nova organització. Així va néixer AGES, Agrupación Escolar.

La finalitat de la nova societat era impartir un ensenyament integral a través de les Escoles Betània –per a les noies– i Patmos –per als nois– amb la col·laboració de fundadores i fundadors, mestres, professors i famílies. Els dos centres van mantenir el seu caràcter privat, catòlic i seglar, i AGES es va comprometre a prestar una atenció especial a l'educació cristiana i social dels alumnes en el marc d'una formació intel·lectual rigorosament científica.

La primera decisió d'AGES va ser l'adquisició d'una finca anomenada Clos Montserrat, propietat del mecenes Rafael Patxot i Jubert, per tal de traslladar-hi totes les instal·lacions de Patmos i una part dels cursos de Betània. L'indret era –i continua sent– excepcional i magnífic. Tot seguit, la junta de la societat va encarregar al despatx d'arquitectes Giráldez, López-Iñigo i Subías la redacció d'un projecte que havia de contemplar aularis, cuina i menjadors, un gimnàs amb piscina i, fins i tot, un col·legi major. De mica en mica, es van aixecar les noves construccions amb el desig explícit de respectar el bosc de la finca tant com fos possible. Els primers dos edificis es van inaugurar el curs 1964-1965.

L'esperit d'obertura i la lucidesa que van inspirar la constitució d'AGES també es van respirar a Betània, que va renovar la seva pràctica pedagògica i el seu tarannà, i es van viure amb una intensitat única a la jove i imaginativa Patmos, la qual va experimentar un fort creixement. Els anys que van seguir aquell moment estel·lar del mes d'agost de 1962 van convertir les dues escoles en tot un referent pedagògic de la ciutat.

(...) van convertir les dues escoles en tot un referent pedagògic de la ciutat.